

Raimon: "... esperava una petita hostilitat"

Mai una xiulada no havia portat tanta cua. Tots els líders polítics han rebutjat l'incident de Madrid o l'han menysvalorat, i sense voler-ho Raimon s'ha vist embolicat en la polèmica. Tot i que reconeix que no descartava una rebuda hostil.

Raimon ha tornat a estar en l'ull de l'huracà, en el centre de la polèmica. Com en els vells temps. La xiulada que va rebre en el polèmic festival de la plaça de Las Ventas, de Madrid, ha provocat un intens i higiènic debat públic.

Però el cantant assegura que no vol aquest paper. Tot i així, ha dit que va sentir-se en "territori comanxe" i que abans del festival ja esperava una certa hostilitat d'una part del públic. Aquestes són algunes de les declaracions que va fer després de la xiulada.

No va ser improvisat. "Jo crec que aquella manifestació d'hostilitat que es va produir envers mi abans de començar a cantar i la gran xiulada quan vaig dir 'la dictadura franquista', doncs... aquest tipus d'hostilitat que des de l'escenari sent, no és improvisada. I quan dic que no és improvisada no vull dir que s'hagueren preparat allà uns senyors, sinó que vam eixir de la dictadura amb una espècie de compromís entre partits polítics i poc compromís entre la societat: avui ens desconeixem mútuament".

"Aleshores, no és estrany que arribes a Las Ventas, amb un públic que ja sabem quin tipus de públic és, que li molesta una llengua que no és la castellana i que és la catalana, i també li molesta la posició del personatge. Perquè jo des de l'escenari sent les vibracions: no dic que si-

ga una sensació objectiva, perquè no hi ha res més subjectiu que les impressions que tens en l'escenari, però aquesta subjectivitat, jo fa molts anys que la sent i vaig notar de seguida una certa hostilitat en un sector bastant ampli del públic, hostilitat que alguns varen fer saltar quan van sentir 'la dictadura franquista' i uns altres la van fer saltar quan vaig dir la cançó 'País Basc'".

"Coses aberrants passen en el País Valencià, amb la indiferència de la resta de comunitats autònomes i no autònomes."

Trucada del director de RTVE. "Li va saber greu i m'ho va dir, i ja està, i hem parlat d'això i res més. Va dir que eren pocs i jo li vaig dir que des de l'escenari semblaven més dels que ell deia i ja està. A part, aquest senyor sembla que coneix molt bé les meues cançons, sap qui sóc i sap com cante i quines cançons faig".

Primera xiulada a Madrid. "Aquesta és la primera vegada des de l'any 1965 que vaig a

Madrid i em xiulen..., i a Madrid els agrada el que faig... des de l'any 66, no fa quatre dies (i és clar, el meu no és precisament el tipus de públic dels cantants que canten allà, contra els quals jo no tinc absolutament res, cadascú fa el que creu que ha de fer), però jo dic 'aquell no és el meu territori'".

"Ara, la xiulada aquesta..., jo, si vols que diga la veritat, jo esperava una certa indiferència, que pensaren 'l'aguantaré per aquest xicot, perquè com que és un acte de solidaritat, que cante el que vulga, que diga el que vulga, i ja se n'anirà i fins a la pròxima'. Jo pensava passar gairebé inadvertit, amb tota la meua innocència, si és que me'n queda gens als meus cinquanta-cinc anys".

"Pensava que això fóra així, o que hi haguera un petit sector que podria mostrar el seu disgust al final de la cançó, per comptes d'aplaudir. Sabia que no anava a fer un recital, sinó una petita contribució a un acte cívic; i des del que jo sóc, un cantant, escriptor de cançons i compositor i cantant, era això. Ara, una mica esperava una petita hostilitat".

Per què ha servit? "M'agradaria que el que ha passat fóra útil perquè quan arribe qualsevol altra persona que no cante en espanyol a qualsevol lloc d'Espanya, doncs que no la xiulen, eh? ... i si és útil per a això, ja està bé. Ara, passes un mal moment, no hi estàs de gust allà".

Fuster. “Sóc molt prudent a l'hora de classificar.. Jo, per exemple, encara no crec que això del Fuster, això que han fet ara, siga una gamberrada. Jo, fins que no veja els qui ho han fet no em creuré cap versió”.

“...Jo sóc molt prudent. Jo no sé si hi havia feixistes. Home, irracionals sí, si diem irracional igual a feixisme. Sí, irracional, sí, perquè en un acte així trobe que vaja, la indiferència... ‘eixe senyor no m'agrada i no l'aplau-disc'..., i si estàs molt emprenyat, bé, quan acaba la cançó una petita xiulada. Però el deixes cantar. Una altra cosa fóra que haguera estat un acte sense la intenció que s'havia anunciat”.

“Las Provincias”. “El diari *Las Provincias* és un diari molt bel·licós i fa una colla d'anys que va col·locant una quantitat d'irracionalitats constants i aleshores, si això té seguidors o no..., i això el que fa és dividir la societat...”

“No és una irracionalitat que encara ens diguen la llengua que hem de parlar i com es diu? Jo tinc cinquanta-cinc anys i cante des de l'any..., des que tenia vint-i-un anys, en públic, en una llengua molt concreta. Que em vinguen a dir a mi ara, que he estudiat –és en totes les universitats–, que facen manifestacions contra una sentència del Tribunal Constitucional...”

“Són coses aberrants que passen en el País Valencià, amb la indiferència de la resta de les comunitats autònomes i les no autònomes, les dependents i les independents, i això existeix, i cada dia existeix”.

A Catalunya també hi ha indiferència? “Home, acabe de dir que em sembla que sí. Vols que et diga les comunitats autònomes una per una? Em sembla que són disset, no? Sí, sí, sí. Una cosa és que es diguen les notícies i una altra cosa és que hi haja un pes... Sí això d'aquí pesa, doncs que es faça pesa, vaja”.

Les televisions. “En totes les televisions que es fan en l'estat

espanyol, les que es fan que arriben a tot Espanya..., quantes vegades se sent que algú que cante en euskera, que cante en català o cante en gallec? Tu sents més aviat cantar en castellà i cantar en anglès. I a més, en l'Europa de la diversitat, sents cantar en francès, en italià? Quin joc de llengües hi ha en els mitjans de difusió de massa?, en un món en què és fàcil que hi siga...”

“Però, en canvi, sí que s'emeten òperes en alemany, en italià, en anglès i tot això. En canvi, no hi ha, en un món que sí que és possible, que és el de la música diguem-ne pop en general, presència de cantants o de grups de rock en llengües que no siga en anglès o castellà”.

“Això vol dir que no hi ha cantants en el País Basc que canten bé, que no hi ha cantants ací que canten bé, i en Galícia, que no hi ha cantants en altres llocs que canten bé?... No hi ha presència, i això no és d'ara, això ve des de l'eixida de la dictadura, això és una cosa que impedeix que la gent comprega la diversitat per un camí fàcil, que és el de la música”.

Intolerància. “Jo no puc arribar a la conclusió que hi ha una

intolerància general. Jo el que sí que dic és que la presència, no sols en els mitjans de difusió, sinó d'actuacions a fora...”

“A mi això que a l'estat de les autonomies ningú no es moga de la seua autonomia..., a això podem arribar, eh! Aquesta cosa de compartiments estancs... És a dir, hi ha tot un món cultural anònim, en el sentit ampli de la paraula, no solament en la producció cultural, sinó d'actituds, en el sentit antropològic de la paraula”.

“Actituds que no s'han intentat portar a la pràctica, no s'ha fet cap esforç perquè hi haja aquest coneixement mutu, no solament en el món intel·lectual, sinó en la vida quotidiana, en els mitjans massius de difusió, això és el que jo crec que produeix aquestes coses. Evidentment, sempre hi ha en totes les societats un sector digem-ne... Vaja, això d'intolerància, de feixisme ocult, de racisme, de nazisme, de narcisisme, en totes les societats més progressives, més avançades, ho tenen. A Anglaterra ho tenen, als Estats Units ho tenen, a França, Itàlia, Alemanya, ací. Això existeix”.

“Jo encara no crec que això del Fuster siga una gamberrada. Fins que no veja els qui ho han fet, no em creuré cap versió.”

Redacció